Abdullah b. Zübeyr'den hadis rivayet etmiştir. Kendisinden de başta Muhammed b. Sîrîn olmak üzere Şa'bî, İbrâhim en-Nehaî ve Ebû İshak es-Sebîî gibi devrin önde gelen âlimleri rivayette bulunmuşlardır.

Hadis münekkitlerince güvenilir ve rivayetleri en sahih isnadlardan sayılan Abîde es-Selmânî'nin fıkıh ve kıraatte hocası Abdullah b. Mes'ûd'dur. Kendisi de Kûfe'nin meşhur dört fakihinin (Abîde, Hâris, Alkame ve Şüreyh) bazılarına göre en üstünü sayılırdı. Kaynaklar Şüreyh'in, içinden çıkamadığı meselelerde ona danışarak hüküm verdiğini kaydeder.

Abîde'nin hicrî 73 veya 74 yılında öldüğüne dair farklı rivayetler varsa da en kuvvetli rivayete göre 72 (691) yılında vefat etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *et-Tabakātü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, VI, 93-95; Ali b. el-Medînî, *ʿİlelü'l-hadîs* (nşr. Abdülmu'tî Emîn Kal'acî), Halep 1400/1980, s. 44; İbnü'l-Esîr, *Üsdü'l-gābe* (nşr. M. İbrâhim el-Bennâ v.dğr.), Kahire 1390-93/1970-73, III, 552; a.mlf., *el-Lübâb*, Kahire 1357-69 → Beyrut, ts. (Dâru Sâdır), II, 127; Nevevî, *Tehzîbü'l-esmâ'*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Kütübi'l-ilmiyye), I/1, s. 317; Zehebî, *Tezkiretü'l-huffâz*, Haydarâbâd 1375-77/1955-58 → Beyrut, ts. (Dâru İhyâi't-türâsi'l-Arabî), I, 50; a.mlf., *Aʿlâmü'n-nübelâ'*, IV, 40-45; İbn Hacer, *Tehzîbü't-Tehzîb*, VII, 84-85.

 MUSTAFA UZUNPOSTALCI

ÂBİDİN PAŞA

(1843-1906)

***Mesnevî* tercümesiyle tanınan devlet adamı.**

Preveze'de doğdu. Memleketinde iyi bir tahsil gördükten sonra İstanbul'a giderek devlet hizmetine girdi. Daha sonra sırasıyla Preveze mutasarrıf muavinliği, merkez kaymakamlığı ve mutasarrıf vekilliği görevlerinde bulundu. İzmir Hukuk Temyiz Meclisi reisliği ve yeni kurulmuş olan Hukuk Komisyonu başkanlığı yaptı. Bu komisyonun kısa bir müddet sonra ilga edilmesi üzerine Sofya mutasarrıflığına tayin edildiyse de oraya gidemeden Erbaa, Tekfurdağı ve Varna mutasarrıflıklarıyla görevlendirildi. Bir süre İstanbul borsa komiserliği yaptı; Bâbıâli'de kurulan birçok komisyonda görev aldı. II. Abdülhamid'in emriyle iki dereceli mebus seçimleriyle ilgili nizamname taslağını hazırladı. Osmanlı-Rus harbi sırasında borsa komiserliği görevine ek olarak Yanya'da kurulan komisyon başkanlığına tayin edildi; ayrıca Yenişehir mutasarrıflığı da kendisine verildi. Doğu ıslahat hareketleri için Diyarbekir'e gönderildi. Daha sonra Rumeli beylerbeyi unvanıyla Sivas, altı ay sonra da Selânik valiliğine tayin edildi. 1880 yılında üç ay Hariciye nâzırlığı yaptı. Bunu, Mecîdî nişanı verilerek gönderildiği Adana valiliği takip etti. Dört yıldan fazla bir süre bu görevde kalan Âbidin Paşa, tekrar Sivas valisi (1884) ve bir sene sonra da Ankara valisi oldu. Son olarak Cezâyir-i Bahr-i Sefîd (Akdeniz adaları) valiliği yaptı. Buradan emekli olunca İstanbul'a döndü; ancak ardından Yemen ıslahatı için kurulan komisyona tayin edildi. Âbidin Paşa bu görevde iken vefat etti. İstanbul Merkezefendi Dergâhı postnişini Nûreddin Efendi'ye intisap eden Âbidin Paşa'nın mezarı Fatih Türbesi avlusundadır.

Arapça, Farsça, Arnavutça, Fransızca ve Yunanca bilen Âbidin Paşa, bu dillerin edebiyatlarını da gayet iyi kavramıştı. Yunanca yazı ve şiirleri İstanbul'da *Neogolos* adlı gazetede uzun süre yayımlanmıştır.

Eserleri. 1. *Tercüme ve Şerh-i Mesnevî-i Şerîf.* Âbidin Paşa'nın şöhretini borçlu olduğu bu eser, Mevlânâ'nın *Mesnevî*'sinin tercümesi ve ilk cildinin şerhidir. *Mesnevî* tercümeleri arasında önemli bir yeri olan eser altı cilttir (baskıları için bk. Özege, *Katalog*, IV, 1812). **2.** *Tercüme ve Şerh-i Kasîde-i Bürde.* İmam Bûsîrî'nin meşhur kasidesinin tercüme ve şerhidir (İstanbul 1304, 1324). Eserin tıpkıbasımı ve sadeleştirilmiş metni Ömer Faruk Harman tarafından yayımlanmıştır (İstanbul 1977). **3.** *Âlem-i İslâmiyyet. Müdâfaa* adıyla neşredilen kırk sayfalık bu küçük eser, Mısır'da bir papaz tarafından neşredilen bir risâleye reddiyedir (İstanbul 1315). **4.** *Meâlî-i İslâm.* İslâmiyet'in üstünlüklerini anlatan bu kitap, "hikmet" başlıklı küçük pasajlardan meydana gelmiştir (İstanbul 1315).



Âbidin Paşa

BİBLİYOGRAFYA :

"Şârih ve Mütercim-i Kitâb Âbidin Paşa'nın Muhtasar Tercüme-i Hali", *Tercüme ve Şerh-i Mesnevî-i Şerîf*, İstanbul 1305, I, 5-8; Mehmed Râif, *Mir'ât-ı İstanbul*, TTK Ktp., (numarasız), II, 567 vd.; *Osmanlı Müellifleri*, II, 341; Özege, *Katalog*, IV, 1812; Kemal Yavuz, "Mesnevi-i Şerif ile alâkalı olarak Cevdet Paşa'nın Âbidin Paşa'ya yazdığı mektup", *TDED*, XXIV-XXV (1986), s. 441-454; Gövsa, *Türk Meşhurları*, I, 14; *TA*, I, 77.

 İSKENDER PALA

ÂBİDİYYE

(العابدية)

Kerrâmiyye Fırkası'nın kollarından biri (bk. KERRÂMİYYE).

ÂBİŞ HATUN

(ö. 685/1286)

Fars'ta hüküm süren Salgurlu atabeglerinin sonuncusu

Atabeg Sa'd b. Ebû Bekir'in kızıdır. Annesi Terken Hatun da Yezd atabeglerinden Mahmud Şah'ın kızıydı. Doğum tarihiyle ilgili olarak kaynaklarda açık bilgi bulunmamaktadır. Bununla beraber henüz dört beş yaşlarında bulunan Hülâgû'nun oğullarından Mengü Timur ile (d. 654/1256) nişanlanması, onun da bu tarihlerde çocuk yaşta olduğunu göstermektedir. 1263'te atabeg olan Selçuk Şah, Âbiş'in annesini öldürttüğü gibi Âbiş'le kız kardeşi Salgım'ı da hapsetti. Selçuk Şah'ın Şiraz'daki Moğol baskakları (idarî ve malî yetkilere sahip memurlar) Oğul Bey ve Kutluğ Bitikçi'yi de öldürünce, Hülâgû onu cezalandırmak için üzerine asker gönderdi. Âbiş ve kız kardeşi hapisten kurtarıldılar. Selçuk Şah Kâzerûn'da yakalandı ve daha sonra da öldürüldü (1263). Hülâgû'nun emri ile Âbiş de Salgurlu tahtına çıkarıldı; adına hutbe okunup sikke kesildi (662/1263-64).

Atabegliğinin ilk yılında aslen Şirazlı olan Kadı Seyyid Şerefeddin, Horasan'da etrafına topladığı müridleriyle Fars'a

gelerek mehdîlik iddiasında bulundu. Ancak taraftarları ile birlikte Güvar Köprüsü civarında mağlûp edildi (1265). Daha sonra Abaka tarafından Fars'ın emirlik ve hâkimliğine tayin edilen Ongyatu, Âbiş'in divan beyi olan Kölçe'yi öldürttü. Ongyatu sert tavrı sebebiyle Abaka'ya şikâyet edildiğinden elçilikle Çin'e (Kubilay Kaan'a) gönderildi. Bunun üzerine 670'te (1271-72) en büyük ve itibarlı emîrlerden Soğunçak Noyan, Fars hâkimi sıfatıyla Şiraz'a geldi. Onun gelişiyle Fars'ta yeni bir malî sistem uygulandı ve ülke idarî yörelere (bölük) ayrılarak **mukātaa*** usulüyle yönetildi. Soğunçak, iki yıllık Fars vergisinden müteşekkil hazine ve yanında Âbiş Hatun da olduğu halde Abaka'nın karargâhına döndü. Âbiş Hatun'un da büyük bir ihtimalle aynı yıl (670) veya bundan kısa bir süre sonra Şehzade Mengü Timur'la evlendirildi. Bununla ilgili olarak Fars'ın gelirinden Âbiş Hatun'a 70.000 altın, yıllık tahsis edildi. Âbiş'in bu evlilikten Kördüçin ve Algançı isimlerinde iki kızı oldu.

Abaka'nın ölümünden bir süre sonra (1282) Mengü Timur'un da ölmesi üzerine İlhanlı tahtına geçen Ahmed, Âbiş Hatun'u atabeg olarak yeniden Fars'a yolladı. Şiraz halkı onu büyük bir sevinçle karşıladı, günlerce şenlik yapıldı. Âbiş Hatun, akrabasından Melik Han oğlu Celâleddin Erkan'ı nâibliğe, Nizâmeddin Ebû Bekir'i de vezirliğe getirdi. Fakat âdil ve merhametli bir hükümdar olan Ahmed'in Argun tarafından tahttan indirilmesi ve Argun'un da devletin idaresini, tahtı kendisine kazandıran Celâyir Buka'ya vermesi üzerine bu devir uzun sürmedi. Zira Celâyir Buka'nın desteği ile hareket eden vezir Ebû Bekir'in hasmı Seyyid İmâdeddin, Âbiş Hatun ve adamları hakkında Argun'a şikâyette bulunarak tam salâhiyetle Şiraz hâkimliğini elde etti. Atabeg Âbiş'e de Ordu'ya gelmesi için emir gönderildi. Fakat Âbiş Hatun, yakınlarının telkiniyle birtakım bahaneler ileri sürerek Şiraz'dan ayrılmadı. Seyyid İmâdeddin tarafından kendisi ve adamlarına baskı yapılınca, Âbiş'in **memlük***leri bir gün İmâdeddin'e hücum ederek onu öldürdüler (1284). Bunun üzerine Âbiş Hatun maiyetiyle birlikte Arrân (Errân) kışlağına getirilerek sorguya çekildi. Hânedanın gelini olması sebebiyle kendisine bir şey yapılmadı; ancak nâibi Celâleddin Erkan öldürüldü, diğer memurlar da dayak cezasına çarptırıldılar.

Geri gönderilmeyen Âbiş Hatun bir yıl sonra Tebriz yakınlarındaki Çerendâb'da hastalandı ve çok geçmeden öldü (11 Zilkade 685/29 Aralık 1286). Müslüman olmasına rağmen Moğol geleneklerine göre gömüldü. Cesedi daha sonra Şiraz'a nakledilerek Adudiyye Medresesi hazîresine defnedildi. Bir rivayete göre ise cesedi kızı Kördüçin tarafından Şiraz'a götürülmüş ve annesinin yaptırdığı Ribât-ı Âbiş'te defnedilmiştir. Kördüçin, 1288 yılında annesine bir de türbe yaptırmıştır. Bazı yerleri harap bir halde zamanımıza kadar gelen bu türbeye halk tarafından Makber-i Âbiş Hatun adı verilmektedir. Ölümünden sonra vasiyeti üzerine mirası dört kısma ayrılmış, iki hissesi kızlarına, bir hisesi köleleri ile âzatlılarına, dördüncüsü ise Mengü Timur'un oğlu Taycu'ya verilmiştir. B. Spuler'in Âbiş'in yirmi iki yaşında öldüğüne dair sözleri (bk. *İran Moğolları*, s. 162) bir yanılmadan ileri gelmiş olmalıdır. Vassâf bu rakamı Âbiş'in yaşı değil, atabeglik süresi olarak zikretmektedir (bk. *Târîḫ*, s. 222).

Âbiş Hatun devrine ait bir sikkenin iki yüzü (İstanbul Arkeoloji Müzesi, nr. 1298)





BİBLİYOGRAFYA :

Beyżâvî, *Niẓâmü't-tevârîḫ*, Tahran, ts., s. 85-91; Reşîdüddin, *Cami ͑u't-tevârîḫ* (nşr. E. Blochet), Leiden 1911, s. 554-557; *a.e.* (nşr. A. A. Alizâde), Bakû 1958, s. 14, 205; Vassâf, *Târîḫ*, Bombay 1269, s. 190-204, 222; Hamdullâh-i Müstevfî, *Târîḫ-i Güzîde* (nşr. Abdülhüseyn-i Nevâî), Tahran 1336-39 hş., s. 507; Zerkûb-i Şîrâzî, *Şîrâznâme*, Tahran 1310-50, s. 64-71; Hâfız-ı Ebrû, *Mecmû ͑a*, Süleymaniye Ktp., Damad İbrâhim Paşa, nr. 919, vr. 601ᵃ-602ᵃ; Mîrhând, *Ravżatü'ṣ-Ṣafâ*, Leknev 1332, IV, 207-208; Gaffârî, *Cihân-ârâ*, Tahran 1343, s. 125-127; B. Spuler, *İran Moğolları* (trc. Cemal Köprülü), Ankara 1957, s. 162; Bahriye Üçok, *İslâm Devletlerinde Kadın Hükümdarlar*, Ankara 1965, s. 106-109; Erdoğan Merçil, *Fars Atabegleri Salgurlular*, Ankara 1975, s. 106-125; R. J. Hebert, "Abish bint Sa'd and Her Coinage", *Hamdard Islamicus*, IX/2, Pakistan 1986, s. 21-42; [T.H.], "Abiş", *İA*, I, 114.

 FARUK SÜMER

ABKASÎ

(العبقسي)

Ebü'l-Hasen Ahmed b. İbrâhîm b. Firâs el-Attâr el-Abkasî (ö. 405/1014-15)

Muhaddis.

Abdülkaysoğulları sülâlesinden geldiği için Abkasî diye anılır. Daha on yaşındayken hadis tahsiline başladı. Devrinin muhaddislerinden Ebû Ca'fer Muhammed b. İbrâhim ed-Deybülî, Ebü't-Türeyk Muhammed b. Hüseyin es-Sa'dî el-Hımsî, Muhammed b. Rebî' b. Süleyman el-Cîzî gibi âlimlerden hadis öğrendi. Daha sonraları hocası Deybülî'nin rivayetlerini sadece Abkasî devam ettirmiştir. Kendisinden de es-Semmân diye meşhur olan İsmâil b. Ali, Ebû Nasr es-Siczî, *Ṣaḥîḥ-i Buḫârî*'nin meşhur râvisi Ebû Zer el-Herevî, tanınmış kıraat âlimleri Ebû Amr ed-Dânî ile Mekkî b. Ebû Tâlib gibi âlimler hadis rivayet etmişlerdir. Talebelerinden Ebû Zer el-Herevî ile Ebû Nasr es-Siczî, onun güvenilir bir muhaddis olduğunu söylemektedir. Ayrıca İbn Beşkûvâl de Abkasî'nin talebesi Hâtim b. Muhammed et-Tarablûsî'nin hal tercümesini yazarken Abkasî'den güvenilir bir muhaddis olarak söz etmektedir. Yaşadığı devrin meşhur bir muhaddisi olması ve özellikle Mekke'de oturması sebebiyle pek çok muhaddis